

ха, ха, ще ме повлѣче! Но нали не мога да се събудя? Е, отворихъ най-после очи. Гледамъ, Стоянъ дошелъ съ сумати свои първи и втори братовчеди. Донесли ми и обувки. Каратъ ме да ги опитамъ, ще ми станатъ ли? Но менъ нали ми се усладить сънътъ, — не мога да дигна очи. Пъкъ и чувствувамъ, — мръкнало е вече: кжде по дяволитъ сега? Утре ще разгледаме града, — нѣма да ни избѣгне! Прозѣхъ се високо и отсѣкохъ:

— Да ти кажа ли азъ тебе, Стояне: мене ми се спи!

Изпокапахъ отъ смѣхъ и Стоянъ, и братовчедитъ му. Е, така е то, когато човѣкъ е пжтувалъ, речете го, три денонощия, та е отпусналъ изеднажъ снага. Сякашъ че се бѣха размекнали самитъ ми кокали!

Но трѣбваше да стана: щѣли сме да преспимъ на чисто у една леля на Стояна. Тя ни „поканила“ и на вечеря... Кой като насъ!

Ето така снощи се надумкахме царски улелята на Стояна, а после се натърколихме по меки черги и спяхме, дето се рекло, като кжпани.

А сжщинското кжпане бѣше, разбира се, на сутринъта. Поведоха ни братовчедитъ на Стояна, че хайде на морето. И тука вече наистина се прославихъ. Види се, въ Бургасъ нѣмаше мѣстни българи, та всички момчета, като се кжпѣха, плаваха само като въ речнитъ вирове — „кучешката“: ржцетъ гребятъ вжтре въ водата, а краката биятъ шумно, та правятъ пѣна. Пъкъ азъ се метнахъ въ водитъ, като лебедъ. Отначало се плъзнахъ гърбомъ и направихъ съ шепи отъ дветъ си страни дунавско параходче. Слисаха се всички! А после като